

Final feliç

Per Aída Gámez

“Ai las!” – van pensar les meves papil·les gustatives quan van ser conscients d’allò que estaven assaborint. Certament era una flaire que evocava la ciutat de París al bell mig del segle XVIII. Un viatge en el temps per aquells carrers plens de fems, de patis interiors empestats d’orins, d’edificis de fusta resinosa, d’estructures descompostes plenes d’excrements i gallinassa, de cuines on només s’hi menja col pútrida i, amb una mica de sort, peix en descomposició. De tot allò que hom podria dir que és malsà i posaria en dubte que es pogués ingerir.

Per precaució, doncs no seria la primera vegada que em passava, jo ja havia formulat el meu senzill però innegociable requeriment a la cambrera: “si us plau, sense formatge”.

En honor a la veritat, amb el formatge mai no n’he trobat el gaudi, i ves que n’hi ha gairebé més que de dies a l’any, existeixen tants exemplars de formes i colors diferents que un podria descriure tot el transcurs de la seva vida i emocions amb els atributs d’aquesta massa que s’obté coagulant llet, esprement-ne el xerigot i consolidant la part presa que, irracionalment, en diuen alimentosa.

Vet aquí uns clars exemples:

“Deu n’hi do com ha madurat aquest noi des que va a la facultat.”

“Les pel·lícules romàntiques em posen tendre.”

“Va proferir el seu discurs amb una intensitat molt pronunciada.”

“Crec que al teu argument li falta pes, el trobo un xic descremat.”

Tornant a la tragèdia inicial, una servidora, que tot i ser d’aquesta galàxia abandera la minoria negacionista que segrega aquest derivat làctic; estava a punt de permetre que un bocí d’aquest verí descendís pel tobogan que va des de la meva boca fins a l’estómac. Els meus sucs gàstrics estaven a punt d’interactuar amb tals immundícies. Què en pensarien els meus companys de patiment? Com es sentirien els intolerants a la lactosa? Quina imatge tindrien de la meva persona els practicants del veganisme?

Tot i això, vaig guardar les formes i li vaig fer saber molt amablement que hi havia hagut un error exorbitant a la meva comanda. Sense cap objecció, es va mostrar empàtica amb la situació i em va fer saber que em canviarien l’hamburguesa per una que no en portés, de formatge.

Després d’una llarga espera, per fi arribava el meu nou i purificat sandvitx. Però, la vida encara tenia una altre broma perfectament articulada per posar a prova la meva agudesesa i atenció. Hi havia traces d’aquell odiós mal anomenat aliment a sobre del tros de carn! Us ho podeu creure? Potser és veritat que soc de posar-hi més pa que formatge, però no m’hi vaig poder estar de tornar-m’hi a queixar.

La noia, avergonyida pel vil engany que havien tramat en contra meva, em va jurar i perjurar que aquest cop sí que em portarien una de comestible i que, en un intent d'arreglar (ni que fos tard i malament) les coses, em convidaven a sopar per expressar disculpes.

I vet aquí un gat, i vet aquí un gos, aquest formatge, perdó, aquest conte ja s'ha fos.